

Duchovní péče (poimenika) je praktická teologická disciplína, jejíž cílem je napomáhat člověku k tomu, aby ve všech životních situacích žil dobře na zemi jak nejlépe může. To je možné jen při plnohodnotné dimenzi duchovní, potažmo v souladu a ve spojení s Bohem. Postupy poimeniky v sobě zahrnují i doporučení péče o duševně nemocné, v tomto se kryjí s existenciálněanalytickou psychoterapií podle A.Langleho (EAL), která rovněž pracuje ve své čtvrté postulované existenční motivaci s duchovnem pacienta, a i s lékařstvím, které obvykle pečuje o fyzické a psychické aspekty člověka. Nicméně, právě pacienti se sekundárními duševními poruchami při známém, primárním poškození nervového systému velmi trpí v důsledku často jednostranných postupů a to jak v medicíně, tak bohužel i v EAL, kde se ve střezech základních existenciálních motivacích jedná o bytí na zemi a ve čtvrté o duchovní prostor. Duchovno je ale podle teologické dogmatiky, na níž prakticky navazuje i duchovní péče ve své činnosti, přítomno již od počátku veškerého bytí člověka, tedy od první základní motivace podle EAL, která tento aspekt ve své péči naprosto opomíjí.

Na křesťanskou dogmatiku ve svých přístupech navazuje poimenika, která má v péči o duchovní dimenzi člověka propracované postupy a která, v souladu s názorem lékařů bere v potaz duchovní dimenzi člověka ve všech existenciálních motivacích podle EAL. Cílem této práce je objasnit význam poimeniky v péči o nervově nemocné pacienty s psychickými poruchami a význam spolupráce s neurologií a existenciální analýzou, včetně specifik, hranic i nezastupitelnosti rolí.

Poukázáním nedostatek akcentu na duchovní dimenzi pacientů a na vedoucí význam poimeniky, jehož nerespektování spolu s neurologickým nemocněním často zapříčiní onemocnění duševní bude umožněno dále dostatečně komplexně reflektovat reálné potřeby neurologických pacientů s duševními poruchami.